

Pytania prejudycjalne

1) Czy w świetle dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich⁽¹⁾, w szczególności jej art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1, w celu zapewnienia ochrony konsumentów i użytkowników, oraz w świetle odnośnego orzecznictwa wspólnotowego zgodna z prawem Unii jest okoliczność, iż Tribunal Supremo ustalił w wyrokach od 44 do 49 z dnia 23 stycznia 2009 r. jako jednoznaczne kryterium regułę, zgodnie z którą w umowach kredytu hipotecznego zawartych z konsumentami niewynegocjowany warunek stanowiący, że wszystkie koszty związane z uruchomieniem transakcji kredytu hipotecznego muszą zostać przeniesione na kredytobiorcę, jest nieuczciwy, przy czym poszczególne pozycje kosztowe zawarte we wspomnianym nieuczciwym warunku uznanym za nieważny zostają rozdzielone między instytucję bankową, która narzuciła ten warunek, a konsumenta będącego kredytobiorcą – w celu ograniczenia zwrotu kwot nienależnie zapłaconych w wyniku zastosowania ustawodawstwa krajowego?

Oraz czy w świetle z dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, w szczególności jej art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1, w celu zapewnienia ochrony konsumentów i użytkowników, oraz w świetle odnośnego orzecznictwa wspólnotowego jest zgodna z prawem Unii okoliczność, że Tribunal Supremo dokonuje wykładni uzupełniającej warunku nieważnego z powodu jego nieuczciwego charakteru, w przypadku gdy usunięcie tego warunku i wynikających z niego skutków nie wpływa na dalsze obowiązywanie umowy kredytu hipotecznego?

2) Ponadto, czy w odniesieniu do art. 394 LEC, ustanawiającego kryterium obiektywnej wymagalności w zakresie kosztów postępowania, należy uznać, że w przypadku gdy zostanie stwierdzona nieważność nieuczciwego warunku dotyczącego kosztów, lecz skutki tej nieważności są ograniczone do wspomnianego wyżej podziału kosztów, powyższe stanowi naruszenie określonych w prawie Unii Europejskiej zasad skuteczności i braku związania w razie częściowego uwzględnienia żądań w wyroku oraz czy można interpretować tę okoliczność jako wywołującą odwrotny skutek odstraszący, a w konsekwencji brak ochrony uzasadnionych interesów konsumentów i użytkowników?

⁽¹⁾ Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 26 czerwca 2020 r. – Ferimet S.L. / Administración General del Estado

(Sprawa C-281/20)

(2020/C 320/12)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ferimet S.L.

Druga strona postępowania: Administración General del Estado

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 168 i odpowiadające mu przepisy dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ oraz wynikająca z tej dyrektywy zasada neutralności podatkowej, jak również orzecznictwo TSUE w przedmiocie jego wykładni należy interpretować w ten sposób, że nie zezwalają one na odliczenie naliczonego VAT tym przedsiębiorcom, którzy podlegają opodatkowaniu w ramach systemu odwrotnego obciążenia, lub posługując się terminologią prawa UE mechanizmowi odwrotnego obciążenia, wydają dokument potwierdzający (fakturę) transakcję zakupu towarów, czego dokonują poprzez wskazanie w tym potwierdzeniu fikcyjnego dostawcy, przy czym nie ma wątpliwości, że zakupu rzeczywiście dokonał dany przedsiębiorca, który wykorzystał zakupione materiały w swojej działalności gospodarczej lub handlowej?

- 2) W przypadku, gdyby praktyka taka jak opisana – którą należy uznać za znaną zainteresowanej stronie – mogła zostać zakwalifikowana jako nadużycie lub oszustwo w celu niedopuszczenia do odliczenia naliczonego VAT, czy w celu odmowy tego odliczenia, konieczne jest wykazanie istnienia korzyści podatkowej niezgodnej z celami regulacji dotyczącej VAT?
- 3) Wreszcie, jeżeli taki dowód jest konieczny, czy korzyść podatkowa, która umożliwiałaby odmowę odliczenia i która, w zależności od przypadku, musi być zidentyfikowana w konkretnym przypadku, powinna dotyczyć wyłącznie samego podatnika (nabywcy towarów), czy też powinno być możliwe uczestnictwo innych stron czynności?

(¹) Dz. U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional (Hiszpania) w dniu 1 lipca 2020 r. – GE Auto Service Leasing GMBH / Tribunal Económico Administrativo Central

(Sprawa C-294/20)

(2020/C 320/13)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Nacional

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: GE Auto Service Leasing GMBH

Strona przeciwna: Tribunal Económico Administrativo Central

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy należy uznać za zgodną z prawem sytuację, w której podatnik, po wielokrotnym wezwaniu go przez organ podatkowy do udowodnienia spełnienia przesłanek prawa do zwrotu, nie spełni tego żądania bez żadnego racjonalnego uzasadnienia, a po otrzymaniu decyzji odmownej w przedmiocie zwrotu odwleka złożenie dokumentów do momentu postępowania odwoławczego lub sądowego?
- 2) Czy można uznać za nadużycie prawa sytuację, w której podatnik nie przekazuje organom podatkowym niezbędnych informacji, na których opiera swoje prawo, kiedy jest do tego uprawniony i wzywany, przy czym nie czyni tego bez uzasadnionej przyczyny, a następnie przekazuje te informacje dobrowolnie organowi odwoławczemu lub sądowi?
- 3) Czy podatnik niemający siedziby [w państwie członkowskim zwrotu] traci prawo do zwrotu ze względu na to, że nie dostarczył w wyznaczonym terminie bez racjonalnego uzasadnienia odpowiednich informacji w celu wykazania swojego prawa do zwrotu lub ze względu na to, że dopuścił się nadużycia, gdy upłynie określony w przepisach lub wyznaczony mu termin, a organ podatkowy wyda decyzję o odmowie zwrotu?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 28 lipca 2020 r. – UW / Ryanair DAC

(Sprawa C-346/20)

(2020/C 320/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hamburg